

El retorn del Jedi

El deliri és el fruit be-neït dels dies d'amor, luxe i frenesí que viu el nou equip de govern de la CEDA municipalista (PP+UV) en l'Ajuntament de València. Els nous responsables de Cultura, ai, i Educació, Vicente González Lizondo i Dolores García Broch, d'entrada, han paralytitzat les publicacions i han decidit que no es publicarà res més amb la normativa lingüística que feia servir —escassament, tot siga dit— l'anterior corporació. El motiu adduït és que fins ara, per ignorància, s'estava utilitzant el català, llengua que es diferencia tant del valencià com el castellà del francès. No està gens malament com a declaració d'intencions.

Per tant, a partir d'ara el primer consistori del País Valencià adoptarà les normes de l'Acadèmia de Cultura Valenciana, una secta secessionista i il·luminista, que accentua les consonants i que no està ni donada d'alta en el registre de les associacions. Amb la circumstància tragicòmica de Lizondo com a responsable de Cultura, que era com col·locar un mico a coordinar la torre de control d'un aeroport, totes les sectes de la ira estan a punt de reactivar-se i cobrar un protagonisme oficial que fins ara no més tenien alguns dels seus membres com a integrants del Consell Valencià de Cultura.

Que Lizondo «tire al monte», era d'esperar; ara, que el PP done el seu beneplàcit per a reiniciar la confrontació civil té el seu què. Sobretot,

perquè durant el prelude electoral, un tal Joaquín Calomarde (¿o Calomadre?), trànsfuga del PSOE i actual responsable de cultura del partit que presideix provincialment Pedro Agramunt, es va despepitat fent columnisme orgànic amb la necessitat d'un gran pacte entre els agents culturals valencians. Queda clara, en conseqüència, la correspondència del PP en les maniobres epilèptiques i regressives dels regionalistes. Tal i com ho posa en pràctica el PP, l'única dreta civilitzada amb futur és el PSOE.

La nostra Generalitat, de la mateixa manera que castiga la ingerència fraudulenta en tots els àmbits professionals, podria fer alguna cosa per l'estil amb una "acadèmia" il·legal (que ha aconseguit estafar fins el rei d'Espanya, el qual li va concedir el títol de "real") que està a punt de comptar amb cobertura oficial. I amb un personatge legitimat per les urnes, que amb una escolarització deficitària però amb la *chulería* de qui té 1.000 milions al banc, es passa la Universitat i la recent direcció general de Política Lingüística per les parts nefandes.

Miquel Alberola

El miracle de l'escrivà

Diu monsenyor Don Vicent Enrique i Tarancon que no comprèn massa bé per què el Vaticà ha anat tant

de pressa en el procés de beatificació del Dom José María Escrivà de Balaguer i tan a poc a poc en tantes altres causes beatificadores, com la del papa Joan XXIII. ¿De veritat que el monsenyor més ben informat del país no coneix les causes? Costa de creure que en les parsimonioses passejades que regala als múltiples visitants de la seva casa pairal a Vilareal no li hagin arribat els rumors que els vaticanistes mouen des de fa temps. Que diuen que el poder de l'Opus creix i creix com a agraïment i pagament al fet que ha estat l'Opus el que ha sufragat la major part del forat negre del banc Ambrosià. I què més normal que retornar aquesta inversió terrenal amb béns espirituals. Vist així, la beatificació de l'Escrivà es poca cosa. El mínim exigible, com si diguéssim.

Aquest sí que és un miracle, molt més valuós per a la Congregació de la Causa dels Sants, que es qui dictamina sobre aquestes qüestions, que no el més aviat banal que li ha estat adjudicat retroactivament al fundador i guia de tanta ovella esgarriada. Per molt respectable que sigui el tumor "del volum d'una taronja" que va desaparèixer de l'esquena de la monja carmelita de San Lorenzo del Escorial —una tal Concepción Boullón Rubio— trobo que és

poca cosa per a la transcendència del gest dels hereus del Dom. ¿Per què no reconèixer-ho? Al cap i a la fi, si el Dom visqués no li agradaria massa ser col·locat en una llista de miraclers on comparteix tanda amb una sudanesa i una cracoviana —poca cosa, sembla— i amb la vilafranquesa Maria Ràfols, de mèrits prou coneguts però que aigualen el protagonisme que l'escrivà s'ha guanyat a pols. El seu miracle és d'aquest món. I això no té preu.

Ja ho deien Mario Puzo i Francis Ford Coppola quan van decidir col·locar el Vaticà com el més modern escenari de la malignitat en el seu tercer lliurament d'*El Padrí*. Una elecció encara poc compresa però d'innegable transcendència. Si pensem que la sèrie de Coppola és el més semblant a la tragèdia shakesperiana en aquest segle, haurem de concloure que el més important dels seus films és l'elecció de l'encarnació del mal amb què la família del Dom Corleone s'alia al llarg de la seva trajectòria: el món de l'alcohol i el de la droga, al *Padrí I*; el del joc, al *Padrí II*. En el tercer, les finances vaticanes, amb prelats que maquinen un magnicidi i grups sectaris que estableixen santes aliances financeres. Només els hi ha faltat un sant. Uns mesos més i potser ja el tindrien.

Jordi Balló